

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— କେବେ ହେଲେ ଥିଲି ଯାଇ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାକୁ ଛାଡ଼ିବାର ନାହିଁ, ସର୍ବଦା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କର, ବାବାଟ୍ଟକ ଠାରୁ ସ୍ନେହ ପାଇବା ପାଇଁ ଅଥବା ମଧୁର ସାଞ୍ଜବାସକୁ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରୁହ । ”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଥବା ପରଫେକ୍ଟ ହେବା ପାଇଁ କେଉଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରିବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ସ୍ନେହର ସାଗର ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଫରଫେକ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ । ଉତ୍ତାନ ତ ବହୁତ ସହଜ କିନ୍ତୁ ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମାକୁ ପରଫେକ୍ଟ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବା ଦ୍ଵାରା ସାଞ୍ଜବାସ ମିଳି ହୋଇଯିବ । ସବୁ ପ୍ରକାରର ଖଟିପିଟି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ଶୀତ:- ତୁ ପ୍ରସ୍ତର କା ସାଗର ହେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ସ୍ନେହର ସାଗର ବାବା ନିଜର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମଧୁ ଏହିପରି ସ୍ନେହର ସାଗର କରାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ମ ହିଁ ହେଉଛି ଆମେ ଏପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସଦୃଶ ହେବୁ । ଏମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ କେତେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ନାଶିଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆମକୁ ଏହାତ୍ମକ ପରି ମଧୁର କରାଉଛନ୍ତି । ଏହିଠାରେ ହିଁ ମଧୁର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ବାବାଟ୍ଟକ ସମ୍ପୃତି ଦ୍ଵାରା ହେବ । ଭାରତୀୟ ଯୋଗର ଗାୟନ ରହିଛି, ଏହା ହେଉଛି ବାବାଟ୍ଟକ ସମ୍ପୃତି । ଏହି ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ମକ ଭଳି ବିଶାଳ ମାଲିକ ହେଉଛ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ କେବେ ଗର୍ବ କର ନାହିଁ ଯେ ଆମ ପାଖରେ ବହୁତ ଉତ୍ତାନ ଅଛି । ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବା । ବାବାଟ୍ଟକ ସମ୍ପୃତି ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସ୍ନେହ ମିଳୁଛି । ବହୁତ ମଧୁର, ବହୁତ ସ୍ନେହୀ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ, ଯଦି ଉଚିତ୍ ପଦ ପାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ମେହନତ କର । ନଚେତ୍ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବ । କାହିଁକି ନା ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯାହାତ୍ମକର ସମ୍ପୃତି ବାବାଟ୍ଟକ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚୁ ନାହିଁ, ଥିକିଯିବାରୁ ଛାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମତଃ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କର । ନଚେତ୍ ବହୁତ ନୀଚ ପଦ ପାଇବ । ମଧୁର କେବେ ହେଲେ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବହୁତ କମ୍ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି । କେବଳ ବାବାଟ୍ଟକର ସମ୍ପୃତି ହିଁ ଆବଶ୍ୟକ । ସ୍ବାଦ ଦ୍ଵାରା ବହୁତ ମଧୁର ହୋଇପାରିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମଧୁ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ବହୁତ ମନେ ପକାଇଥିଲେ । ତା’ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଏତେ ମଧୁର ହୋଇଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମବରରେ ରହିବେ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ତ ଦ୍ଵିତୀୟ ଜନ୍ମବର ହୋଇଗଲା । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ମକ ଚେହେରା ଏବଂ ରାମ-ସୀତାତ୍ମକ ଚେହେରାରେ ବହୁତ ଫରକ ରହିଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ମକ ଉପରେ କେବେ କେହି କଳତ୍ମକ ଲାଗାଇ ନାହାନ୍ତି । ଭୁଲ୍ରେ କୃଷ୍ଣ ଏବଂ ରାମ-ସୀତାତ୍ମକ ଉପରେ ମଧୁ କଳତ୍ମକ ଲାଗାଇଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିଲେ ବହୁତ ମଧୁର ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବହୁତ ମଜା ଲାଗିବ । ଯେତେ ମନେ ପକାଇବ ଯେତେ ସତତସ୍ମରଣ ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ୧୪ କଳା ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ତରୁଟିପୁରଣ ହେଲ । ଏହା ପରେ ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ଆହୁରି ତରୁଟିପୁରଣ ହୋଇ ଚାଲିଲ । ଏବେ ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଉତ୍ତାନ ତ ବିଲୁଲ୍ ସହଜ ଅଟେ । ଯାହାକୁ କେହି ବି ଶିଖିଯିବେ । କଳପ-କଳପ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ଆସିଛି । ଏବେ କେହି ତ ଘରକୁ ଫେରିପାରିବେ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁରା ପବିତ୍ର ନ ହୋଇଛନ୍ତି, ନଚେତ୍ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯେତେ ସମ୍ଭବ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଗୋଟିଏ କଥା ପକ୍କା କର ଯେ ମୁଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମା । ଆମେ ଆତ୍ମା ଘରେ ରହୁଥିବା ସମୟରେ ସତତସ୍ମରଣ ରହିଥାଉ ପୁଣି ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । କିଏ କେତେ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି, ତ କିଏ କେତେ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅନନ୍ତରେ ତ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରାୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ନୂଆ ଘରେ କେତେ ଆରାମ ମିଳିଥାଏ । ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ପୁରୁଣା ହୁଏ, କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଏ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯଦି ତରୁଟିଗୁନ୍ଧ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ତରୁଟିଗୁନ୍ଧ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବଳ ଉତ୍ତାନକୁ ତରୁଟିଗୁନ୍ଧ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ତରୁଟିଗୁନ୍ଧ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେତେ ସମ୍ଭବ ଚେଷ୍ଟା କର — ମୁଁ ଆତ୍ମା, ବାବାଟ୍ଟକର ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ବହୁତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ ଦେହଧାରୀ ଭାବି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ଅମୃତର ସନ୍ତାନ ଅଟେ... ତାହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପ କାଳର ନିଶା । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବାଟ୍ଟକ ସହିତ ପୁରା ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲାଗାଇବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ଝାଡ଼ିଲିବା ଅନୁଚିତ୍ । ବିଲାସତ ଆଦି ଯେଉଁଠାକୁ ଗଲେ ମଧୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା ସମ୍ପୃତିରେ ରଖ ଯେ, ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ସ୍ନେହର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଏହି ମହିମା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ନିଜ ପିତାତ୍ମକର ମହିମା କରୁଛି । ଆତ୍ମାମାନେ ପରସ୍ପର ମଧୁରେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ହେଲେ ଏକ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ସତତସ୍ମରଣ ଥିଲ ଏବେ ତମୋପ୍ରାୟ ହୋଇଯାଇଛ । ତମୋପ୍ରାୟ ହେବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇପଡ଼ିଛ । ଏବେ ଆତ୍ମାକୁ

ପରମାତ୍ମା ପିତା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପରଥମେ ତରୁଟିଶୂନ୍ୟ ଥିଲ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତରୁଟିଶୂନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ଅଭିନୟ ଭିନ୍ନ କିନ୍ତୁ ତରୁଟିଶୂନ୍ୟ ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ପବିତ୍ରତା ବିନା ତ ସେଠାକୁ କେହି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସୁଖଧାମରେ ତୁମ ପାଖରେ ଶାନ୍ତି, ସୁଖ ଉଭୟ ଥିଲା, ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ଧର୍ମ ସବୁଠାରୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟେ । ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ରହିବ । ବିଚାର କର ଆମେ କ'ଣ ହେଉଛୁ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ତାହା ହେଉଛି ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମ । ଏବେ ତ କଉଡ଼ି ତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ବାବା ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିବାର ଇଚ୍ଛା ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ତାକୁ ଯେ ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରାନ୍ତୁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ରାମ-ସୀତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସେକେଣ୍ଡ ଗ୍ରେଡକୁ ଗାଲିଗଲେ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ପାସ୍ ହେଲେ ନାହିଁ । ନଲେଜ୍ରେ କେତେ ଡିଗ୍ରୀ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଯୋଗ ନଥିଲେ କେବେ ହେଲେ ବାବାଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହୀ ଲାଗିବେ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିଲେ ହିଁ ମଧୁର ହେବେ । ପୁଣି ବାବା ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ମଧୁର ଲାଗିବେ । ପାଠପଢ଼ା ତ ବିଲୁଲ୍ ସାଧାରଣ ଅଟେ, ପବିତ୍ର ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ଏହାକୁ ଭଲ-ଭାବରେ ନୋଟ୍ କର ଯେଉଁଠାରେ ଖିଟ୍‌ପିଟ୍ ହେଉଛି ସେଠି ଅହଂକାର ଆସୁଛି, କ୍ଷାନ୍ତର ଯାତ୍ରାରେ ରହିଲେ ଏପରି କେବେ ହେବ ନାହିଁ । ମୂଳକଥା ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଲଜ୍ଜେ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି । ଜୀବନକୁ ଯେପରି ବିଷ ସଦୃଶ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଅକ୍ଷର ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରହିବ ନାହିଁ । ଅନନ୍ତ ସମୟକୁ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଜୀବନ ଆହୁରି ଜହର ହୋଇଯିବ । ଏହା ହେଉଛି ବିଷୟ ସାଗର । ଗୌରବ ନରକରେ ସବୁ ପତି ରହିଛନ୍ତି, ବହୁତ ଆବର୍ଜନା ରହିଛି । ଦିନକୁ ଦିନ ବିକାର ବଢ଼ି ଚାଲୁଛି । ଏହାକୁ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଦେହ-ଅଭିମାନର ଭୂତ ରହିଛି । କାମର ଭୂତ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଭୂତକୁ ଦୂର କର । ଏହି ଭୂତ ହିଁ ତୁମର ମୁହଁ କଳା କରିଦେଇଛନ୍ତି । କାମାଗ୍ନି ଦ୍ଵାରା କଳା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପୁଣି ମୁଁ ଆସି ଉଦ୍ଧାର ଅମୃତ ବରଷା କରୁଛି । ଏବେ ତୁମେ କ'ଣ ହେଉଛୁ! ସେଠାରେ ହୀରାର ମହଲ ହେବ, ସବୁପ୍ରକାରର ବୈଭବ ରହିବ । ଏଠାରେ ସବୁ ଭେଦାଲ୍ ଜିନିଷ ଅଟେ । ଗାଳମାନଙ୍କର ଖାଦ୍ୟକୁ ଦେଖ, ସବୁଥିରୁ ପୌଷ୍ଟିକତା ବାହାର କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଗାଳକୁ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଭାବେ ଖାଦ୍ୟ ମିଳୁନାହିଁ । କୃଷକଙ୍କର ଗାଳକୁ ଦେଖ କିପରି ସୁନ୍ଦର ହୋଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି ଗାଳ ହେବେ, ସେକଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ଦେଖିବା ଦ୍ଵାରା ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷରୁ ସାରତତ୍ତ୍ଵ ବାହାର କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ଛି-ଛି ଆବର୍ଜନା ଦୁନିଆ ଅଟେ । ତୁମେ ଏଥିରେ ମନ ଲଗାଇବା ଅନୁଚିତ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କେତେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ଲଜ୍ଜେରେ କିପରି ପରସ୍ପରକୁ ମାରୁଛନ୍ତି ଏଟୋମିକ୍ ବମ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତକାରୀଙ୍କର କେତେ ସମ୍ମାନ କରୁଛନ୍ତି, ଏହାଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ବିନାଶ ହୋଇ ଯାଉଛି । ବାବା ବସି ବତାଉଛନ୍ତି — ଆଜିର ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ, କିପରି ଅଟନ୍ତି ଓ କାଲି କ'ଣ ହେବେ । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମରେ ଅଛ । ସତ୍ତ୍ଵ ଉପଧାର କରେ କୁସତ୍ତ୍ଵ ଖରାପ କରିଥାଏ । ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ହାତ ଧରୁଛ । କେହି ପହଞ୍ଚି ଶିଖିଲେ ଶିଖାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ହାତ ଧରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ନଚେତ୍ ଅଣନିଶ୍ଚିନ୍ତା ହୋଇଯିବେ, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ହାତ ଧରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ମାୟା ଟାଣି ନେବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି । ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ଵକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କରୁଛ । ନିଜର ନିଶା ବଢ଼ାଇବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିଜ ରାଜତ୍ଵ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକେ ଦାନ ତ କରୁଛନ୍ତି । ଫକୀରଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୀରଥଯାତ୍ରାରେ ପଣ୍ଡାତାଙ୍କୁ ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଚାଉଳ ମୁଠାଏ ମଧ୍ୟ ଦାନ ନିଶ୍ଚୟ କରିବେ । ସେସବୁ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ରହିଛି । ଏବେ ବାବା ଆମକୁ ଡବଲ୍ ଦାନୀ କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତିନି ପାଦ ଭୂମିରେ ତୁମେ ଏହି ଈଶ୍ଵରୀୟ ବିଶ୍ଵ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ଈଶ୍ଵରୀୟ ଚିକିତ୍ସାଳୟ ଖୋଲ ଯେଉଁଠି ମନୁଷ୍ୟ ୨୧ ଜନ୍ମ ନିମନ୍ତେ ଆସି ସାମ୍ରାଜ୍ୟସ୍ଥାନ ହେବେ । ଏଠାରେ ତ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ରୋଗ ହେଉଛି । ବେମାରୀରେ କେତେ ସଜୁଛନ୍ତି । ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ଘୃଣା ଆସିବ । କରମଭୋଗ କେତେ ରହିଛି । ଏସବୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଷ୍ଟ ତୁମକୁ ଦେଉ ନାହିଁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ବହୁତ କଷ୍ଟ ଦେଖିଛନ୍ତି । ବିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟର ଚେହେରା ହିଁ ବଦଳିଯାଉଛି । ଏକଦମ୍ ଯେପରି ମୁରଦ୍ଦା ପରି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ମଦୁଆ ମଦ ବିନା ରହିପାରେ ନାହିଁ । ମଦ ଦ୍ଵାରା ବହୁତ ନିଶା ଚଢ଼ିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଅଳ୍ପକାଳ ନିମନ୍ତେ । ଏହାଦ୍ଵାରା ବିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆୟୁ କେତେ ଛୋଟ ହୋଇଯାଉଛି । ନିର୍ବିକାରୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଆୟୁ ପ୍ରାୟତଃ ୧୨୫-୧୫୦ ବର୍ଷ ହେବ । ସଦା ନିରୋଗୀ ହେଲେ ଆୟୁ ମଧ୍ୟ ବଢ଼ିବ ନା । ନିରୋଗୀ କାୟା ହୋଇଯାଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ସର୍ବଜନ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ଉଦ୍ଧାର ଇଣ୍ଡିକେକ୍ସନ୍ ସତ୍ତ୍ଵରୁ ଦେଲେ ଅଦ୍ଵିତୀୟ ଅନ୍ଧାର ବିନାଶ । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଅଦ୍ଵିତୀୟ ଅନ୍ଧାର କୁହାଯାଉଛି, ଭାରତବାସୀଙ୍କର ହିଁ କଥା ଅଟେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ଅମୃତ ସଂବତରେ ଆସିଥିଲେ । ସେ ସବୁର ତାଲିକା ରହିଛି । କିପରି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ପୋପମାନେ ଗଦି ଉପରେ ବସୁଛନ୍ତି । ଏକ ଭାରତର ହିଁ ଜୀବନ କାହାଣୀ କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖହରତା ସୁଖକରତା ପରମାତ୍ମା, ମାତା-ପିତା... କିନ୍ତୁ, ମାତା-ପିତାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ବିଷୟରେ ବତାଅ । କିଛି ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ — ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ଆମେ ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛୁ ତେଣୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପତିବା ଦରକାର । ଲୋକଲାଜ କଳ୍ପ-ମର୍ଯ୍ୟାଦାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏହି ବାବା ତ କୌଣସି କଥାର ଚିନ୍ତା କରିନଥିଲେ । କେତେ ଗାଳି ଖାଇଲେ, ଏକଥା ନା ମନରେ ଥିଲା ନା ଚିତ୍ତରେ ଥିଲା । ରାସ୍ତାରେ ଗାଲି-ବୁଲି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଛନ୍ଦି ହୋଇଗଲା । ବାବା ବ୍ରାହ୍ମଣ କରାଇଲେ ତେଣୁ ଗାଲି ଖାଇଲେ । ସାରା ପଞ୍ଚତାମ୍ବୁତ ଗୋଟିଏ ପଟେ, ଦାଦା ଅନ୍ୟ ପଟେ ଥିଲେ । ସାରା ସିନ୍ଧି ପଞ୍ଚତାମ୍ବୁତ କହିଲେ ଯେ ଏସବୁ କ'ଣ କରୁଛୁ! ଆରେ ଗୀତାରେ ଉଗବାନୁବାଚ ଅଛି ନା - କାମ ମହାଶତ୍ରୁ, ଏହା ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ଵାରା ବିଶ୍ଵର

ମାଲିକ ହେବ । ଏହା ତ ହେଉଛି ଗୀତାର ଅକ୍ଷର । ମୋ ଦୃଢ଼ାଠା କେହି କୁହାଉଛନ୍ତି ଯେ କାମ ବିକାରକୁ ଜିତିବା ଦୃଢ଼ାଠା ଜଗତଜିତ ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟମୀ-ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ନା । ଏଥିରେ ଲଢେଇ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ବାଦଗାହୀ ଦେବାକୁ ଆସିଛି । ଏବେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ବାବାଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କର । ସ୍ୱର୍ଗୀ କହୁଛି ମୁଁ ପବିତ୍ର ହେବି, ସାମ୍ରାଜୀ କହୁଛି ମୁଁ ହେବି ନାହିଁ, ଜଣେ ହଂସ ଜଣେ ବଗ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଜଞ୍ଜାନ ରତନ ଧାରଣା କରାଇ ହଂସ କରାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ହଂସ, ଅନ୍ୟ ଜଣେ ବଗୁଲା ହେଲେ ଝଗଡ଼ା ହେଉଛି । ଆରମ୍ଭରେ ବହୁତ ଶକ୍ତି ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏତେ ଶକ୍ତି କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଟୁ, କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବାର କଥା ଅଲଗା । ଆରମ୍ଭରୁ ତ ଚତୁର୍ମୁଖ ହେଉଥିଲା । ବଡ଼-ବଡ଼ ଘର ଲୋକେ ତୁରନ୍ତ ଘର ଛାଡ଼ି ଆସିଥିଲେ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ପରଥମେ ଯେଉଁମାନେ ଆସିଥିଲେ ସେମାନେ ତ ଚତୁର୍ମୁଖ କରିଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିରଳ କେହି ଏପରି ବାହାରିବେ । ଲୋକ-ଲାଜ ବହୁତ ରହିଛି । ପରଥମେ ଯେଉଁମାନେ ଆସିଥିଲେ ସେମାନେ ବହୁତ ସାହାସ ଦେଖାଇଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ଏପରି ସାହାସ ରଖିବା ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ ଅଟେ । ହଁ, ଗରୀବ ହିଁ ସାହାସ ରଖିପାରିବେ । ମାଲାର ଦାନା ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାଳା ତ ବହୁତ ବଡ଼ ଅଟେ । ୮, ୧୦୮, ୧୬୧୦୮ର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମାଳା ରହିଛି । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ବହୁତ-ବହୁତ ମେହନତ କର । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ । ସତ୍ୟ କଥା ବତାଉ ନାହାନ୍ତି । ଯିଏ ନିଜକୁ ଭଲ ସନ୍ତାନ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଦୃଢ଼ାଠା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବିକରଣ ହୋଇଯାଉଛି । ଯଦିଓ ଜଞ୍ଜାନୀ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅଟନ୍ତି । ଜଞ୍ଜାନ ଭଲ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ନାହିଁ, ହୃଦୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେଉ ନାହାନ୍ତି । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହୁନଥିବାରୁ ହୃଦୟରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବାବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆମକୁ ମନେ ପକାଇବେ । ଆରମ୍ଭରେ ତୁରନ୍ତ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯାଉଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏବେ ସମର୍ପଣ ହେବା ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ମୂଳକଥା ହେଉଛି ଯୋଗ, ତେବେ ଯାଇ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିବ । ଯେତେ କଳା କମ୍ ହେଉଛି ସେତେ ଦୁଃଖ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ଏବେ ଯେତେ କଳା ବଢ଼ିବ ସେତେ ଖୁସିର ନିଶା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଚଢ଼ିବ । ପଛକୁ ତୁମକୁ ସବୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ । ଅଧିକ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେଲେ କ'ଣ ପଦ ମିଳିବ ଏସବୁ ପଛରେ ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ । ବିନାଶ ହେଲେ ତୁମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସାକ୍ଷାତକାରର ହାଲୁଆ ଖାଇବ । ବାବା ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଯୋଗର ସ୍ୱଥିତିକୁ ବଢ଼ାଅ । କାହାକୁ ଅଳ୍ପ କିଛି ବୁଝାଇଦେଲ ଏଥିରେ ବାବା ଖୁସି ହେଉ ନାହାନ୍ତି । ଜଣେ ପଣ୍ଡିତର କଥା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ରହିଛି ନା! କହିଲେ ରାମ-ରାମ କହିଲେ ସାଗର ପାର ହୋଇଯିବ । ଦେଖାଉଛନ୍ତି ଯେ — ନିଗତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଜୟ ହେଉଛି । ବାବାଟଙ୍କଠାରେ ସଂଗମ ଆସିବା ଦୃଢ଼ାଠା ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଟଙ୍କ ସ୍ଥାପନ ଦୃଢ଼ାଠା ହିଁ ପାପ କଟୁଛି, ରାତି-ଦିନ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ୍ । ପୁଣି କରମେନ୍ଦ୍ରିୟର ଚଞ୍ଚଳତା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ଏଥିରେ ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ସ୍ଥାପନ ଚାର୍ଟ ରଖି ନାହାନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଳଦୁଆ ହିଁ ନାହିଁ । ଯେତେ ସମ୍ଭବ ଯେପରି ହେଲେ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ ତେବେ ଯାଇ ସତ୍ୟପ୍ରସାଧନ, ୧୬ କଳା ହେବ । ପବିତ୍ରତା ସହିତ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଦରକାର । ପବିତ୍ର ରହିବା ଦୃଢ଼ାଠା ହିଁ ବାବାଟଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିପାରିବ । ଏହି ପଏଣ୍ଟସ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କର । ବାବା କେତେ ନିରହଂକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମ ଚରଣରେ ସମସ୍ତେ ନଇଁବେ । କହିବେ ବାସ୍ତବରେ ଏହି ମାତାମାନେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଦୃଢ଼ାଠା ଖୋଲୁଛନ୍ତି । ଯୋଗର ସ୍ୱଥିତି ଏବେ କମ୍ ଅଛି । କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀକୁ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ତମୋପ୍ରସାଧନରୁ ସତ୍ୟପ୍ରସାଧନ ହେବାରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏହି ପତିତ ଛି-ଛି ଦୁଃଖଦାୟୀ ଦୁନିଆରେ ମନ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଟଙ୍କ ହାତ ଧରି ଏଥିରୁ ପାରି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(୨) ମାଲାର ଦାନା ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ ସାହାସ ରଖି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଜଞ୍ଜାନ ରତନକୁ ହିଁ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ହଂସ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିକରଣ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ବାବା ଏବଂ ସେବାର ସମ୍ପ୍ରତି ଦୃଢ଼ାଠା ଏକରସ ସ୍ୱଥିତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅଚଳ ଅବସ୍ଥାର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସର୍ବ ଆକରଷଣମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

ଯେପରି ଗୋଟିଏ ସେବକକୁ ତା'ର ସେବା ଏବଂ ମାଲିକ ମନେ ରହିଥାଏ, ସେହିପରି ବିଶୁଦ୍ଧ ସେବାଧାରୀ ବା ସରତା ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାବା ଏବଂ ସେବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ମନେ ନଥାଏ, ଏହା ଦୃଢ଼ାଠା ହିଁ ଏକରସ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଚଳ ସ୍ୱଥିତିର ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଟଙ୍କର ରସ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂଗ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସବୁ ସଞ୍ଚନ ନିରସ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ କାହା ପ୍ରତି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆକରଷିତ ହୋଇନଥାନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଏକରସ ସ୍ୱଥିତିରେ ରହିବାର ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥ ହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସର୍ବ ଆକରଷଣ ମୁକ୍ତ କରିଦିଏ ଯାହାକି ସର୍ବଗ୍ଗରେଷ୍ଠ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଘଡ଼ି ସନ୍ଧ୍ୟା ମୁହୂର୍ତ୍ତର ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପାଇଁ ନିଜର ସଂସ୍କାରକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***